

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА

і Вісник Христової Епіфанії

ОСІНЬ 2004
AD 2004 – AM 6133

№ 34

З М І С Т

ХРИСТОС

Його вузька стежка

Продовження з ТП № 33 **34**

«Ти добром Своім
рік вкороновуєш» **48**

«І коли [Агнець] сьому печатку розкрив ...». «Але ви приступили до гори Сіонської, і до міста Бога Живого, до Єрусалиму небесного ... Глядіть, не відвертайтеся від того, хто промовляє ...: »Ще раз захитаю не тільки землю, але й небом» ... Отож ми, що приймаємо Царство непохитне, нехай маємо благодать, що нею приємно служитимемо Богові з побожністю й зо страхом». «Але Христос, Первосвященик майбутнього доброго, прийшов із більшою й досконалішою скинією, ... й набув вічне відкуплення».

— Об. 8:1; Євр. 12:22, 25, 26, 28; 9:11, 12.

ХРИСТОС — ЙОГО ВУЗЬКА СТЕЖКА

(Еп. Т. 15, Розд. 2; Продовження з ТП № 33)

ДОСЛІДЖУЮЧИ крок нашого Господа на вузькій стежці у розповсюдженні Правди, мусимо розважити, якими були Його слухачі і в який спосіб Він їх трактував. Його слухачів можемо розділити на три класи: (1) більше чи менше визначних учнів; (2) натовп; (3) Єврейський клір. Найбільше енергії у навчанні Він присвячував Своїм учням, що було цілком властивою річчю. Як під час всього періоду перебування з ними на землі, так і пізніше, коли мав відійти від них на небо, навчаючи їх, Він старався розвивати їх розум, серця і волю в напрямку праці всього їхнього життя. Своїх Дванадцять і Сімдесят найвизначніших учнів Він приготував до теперішньої і майбутньої праці, навчаючи їх посланництву, яке передавав для них, щоб проголо-

шували, даючи їм силу чинити чудеса для підтримання їх у праці, і спеціально даючи їм відповідні для їх праці методи і характер. З цієї ж причини Він давав їм глибше розуміння цих речей, ніж іншим. Десятий розділ Єв. Матвія — добрий приклад навчання їх методу, якого мали вживати в їхній праці; протягом усього часу перебування з ними Він навчав їх як окремих осіб і як публічних вчителів Правди. Ісус давав їм пояснення про посланництво Царства, про молитву, про релігійну свободу, про святість, про риси Своєї особистості, характеру й уряду, про самозречення, несення хреста, про ласки, особливо про любов, віру і покору, про духа, в якому вони повинні жити і служити, про злостивість кліру, про відкинення та страждання Ізраїлю, про посланництво Духа. Все це приготувало їх стати святими і слугами Божого Слова. Цілі, які Він мав у Своїй місії, призвели до того, що більшу частину Свого часу і енергії Він присвячував Своїм учням, а особливо Дванадцятьом і Сімдесятьом. Велику частину Свого часу і енергії Він дав також народам. Роблячи це, Він мав подвійну ціль: (1) дати людям свідоцтво про гріх, справедливість і близьке Царство, як воююче, так і правляче; (2) видобути з-поміж мас чутливі серця, щоб вони могли стати учнями й підготуватися до членства, поперше, в зародковому Царстві, а згодом у народженому Царстві. Тому Він проголосував, навчав, розмовляв і перебував з натовпом. Для добра людей Він робив також чуда; багато з них, маючи земні погляди, були більше чи менше глибоко зворушені. Однак, Він не провадив їх до якихось ілюзорних надій і тому випробовував їх, наприклад, коли в синагозі в Капернаумі говорив про типічну й антитипічну манну і пересіював недостойних. В деяких місцях і обставинах говорив до них притчами, які вияснював для учнів. Частина Його проповідей і наук була для і про Єврейський клір, який тоді складався із священників, фарисеїв, саддукеїв та книжників. Його

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА і Вісник Христової Епіфанії

ISSN 1641-1455

Незалежний релігійний часопис, видаваний
Світським Місійним Рухом «ЕПІФАНІЯ»
4 рази в році (зима, весна, літо, осінь)

Редактор:

Ralph M. Herzig
Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Редактор ad interim для української версії:

Piotr Woźnicki
ul. Zdobyców Kosmosu 17
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki

Адреса для переписки:

79071 м. Львів
3-Скнилівський провулок 9

Інша публікація:

Біблейское Знамя и Вестник Христового Царства

Видання на іноземних мовах:

англійська, французька, німецька, польська,
португальська, тамільська, малайялам, каннада

Часопис вільний від впливу яких-небудь визнань, партій, організацій і людських вірувань, зв'язаний з Богом в тій мірі, в якій розуміє Його Слово. Він видається для:

- оборони Парусійної Правди, подаваної Господом за посередництвом «того Раба», як підстави всілякого дальшого розвитку Правди;
- оборони заряджень, статуту і заповіту, також поданих Господом за посередництвом «того Раба»;
- представлення, а також оборони Правди епіфанічно-базилейської, яка розвивається, і становить своєчасний харч для людю Господнього, згідно з Його волею.

Теперішня Правда буде висилатись безплатно тим, котрі про це попросять.

контакти з ними здебільшого полягали на суперечках, бо вони були причиною того, що Він терпів перекір від грішників. Вони громадилися навколо Нього як шершні, жалячи Його на кожному кроці; і поступово Він був змушений давати їм щораз суворішу догану, аж нарешті дав їм те, що описано в Єв. Матвія в 23-му розділі — найсуворіше засудження, яке будь-коли висловлювала людина.

Ісус поширював Боже Слово у різноманітних обставинах, місцях, часах і умовах. Поширював, отже, Його де тільки міг, згідно з Божою волею, знайти слухачів. Подорожував по містах, містечках і селах Галілеї та Юдеї. Раз проголошував Боже Слово біля самарійської криниці і в самарійському селі. Проголошував Його в синагогах, приватних домах, під чистим небом, на суходолі і воді, при дорозі і в храмі. Часом проголошував Його до великих людських громад, а часом тільки до Своїх дванадцяти учнів, іншим разом тільки до однієї особи, наприклад: Никодима, самарянки, багатого молодого вельможі або Марії з Віфанії і т.д. Проголошував Боже Слово вдень і вночі, рано вранці, пізно ввечері, як у випадку з Никодимом, і під спекотливим полуденним сонцем. Проповідував у всі пори року до всякого роду слухачів, усіма мовними формами, пристосованими до різних людських здібностей. Проголошував його, не дивлячись на те, чи реакція слухачів була відповідною чи невідповідною, чи це було популярним чи непопулярним, в умовах легких чи тяжких, до людей, які каються і не каються, до людей ввічливих і грубих, до вчених і простих, до лояльних і зрадливих, до друзів і ворогів, не зважаючи на втому і біль, в голоді і спразі, як обманець, але правдивий, завжди носячи в Своєму тілі жертвну смерть. Результати Його науки були в згоді з Божою волею. Усім Своїм слухачам Він дав добре свідоцтво про гріх, справедливість і близьке Царство; правдивим Ізраїльтянам, які ввічливо слухали Його промови, давав зрозуміти глибші речі, таємниці Царства, в міру того як їх здібності дозволяли їм зрозуміти, заховуючи багато речей для їх висвітлення, коли прийде Святий Дух. Щодо кількості,

то було їх щонайменше 500. Стосовно їх усіх, для доповнення зростаючого в них біблійного знання, особливо про Царство, яке було головною темою Його науки й проповіді; також вчив їх, людей по природі добрих, про розвиток характеру, говорячи про людські ласки і про перемагання більших вад, що виникають з морального зіпсуття. Більшість з цих слухачів, болісно випробуваних через Його смерть і спочатку занепокоєних звісткою про Його воскресіння, залишилися вірними принаймні протягом 25 років (1 Кор. 15:6), хоч дехто закінчив своє життя раніше. Багато інших були глибоко зворушені Його наукою і під час зіслання Св. Духа або дещо пізніше були припроваджені до прийняття повного рішення стати учнями завдяки науці Апостолів. Тому, хоча небагато дійсно вірили під час Його земної служби, однак вона не була без добрих плодів (Ів. 12:37, 38); бо ті, які були через неї притягнуті, стали початком і будівничими Церкви.

Четвертим видом кроків, які зробив Ісус, ідучи вузькою стежкою, було досконале виконання і кристалізація Божого Духа. Розглядаючи Його помазання, ми побачили, що Він як досконала людина перед Своїм сплодженням від Духа розвинув всі людські ласки, зміцнив їх і урівноважив, однак ще не скристалізував їх. Кристалізація наступила протягом 3,5 років Його служби. За цей час Він був випробуваний під Мойсеєвим Законом як Єврей, а під законом природи як людина. Зі Своїх людських проб Він вийшов переможно, скристалізувавши Свій людський характер і, таким чином, виробив для людства досконалу людську справедливість, щоб вона була людям. В той самий час, коли Його людський характер був випробовуваний і кристалізований під Законом Мойсея і законом природи, Його характер як Нового Створіння був випробовуваний і кристалізований під Угодою Жертви. Ми також бачили, що сплодження Його від Духа робило Його ласки духовними ласками, а також давало їм духовну силу і рівновагу, а кожному з Його почуттів воно давало духовну здібність. Через сплодження від Духа Його вищі першорядні ласки стали

поставлені понад іншими Його ласками, а також понад Його самолюбними і суспільними сентиментами, які стали тепер уздібнені духовно; а також вони відлучили Його людські самолюбні і суспільні почуття від їх земних предметів і прив'язали їх до відповідних їм духовних предметів. Ці дві речі Він чинив протягом всього часу Своєї земної служби, яка тривала 3,5 років, і в результаті скристалізував Свої самолюбні і суспільні сентименти до небесних почуттів. Більше того, завдяки Своїй лояльності і утримуванню Своїх почуттів Нового Створіння і ласк в активності, силі і рівновазі в усіх Своїх діяннях, пробах, спокусах і стражданнях, Він скристалізував їх до того, як дійшов до Гефсиманії. Його останні досвідчення, які розпочалися стражданнями в Гефсиманії і закінчилися Його смертю, були пробами, спокусами і стражданнями, в яких Його скристалізований характер досвідчував Своїх останніх проб, які Він вірно і досконало переніс, виказуючи таким чином Свою незламну лояльність у виконанні Божої волі у всяких обставинах для цілковитого Божого задоволення.

Придивімося ближче до цих двох справ — Його вправління в Божому Дусі як Нове Створіння і Його кристалізації того Духа як Нове Створіння — як до двох способів, якими Він практикував Боже Слово. Його виконання Божого Духа вказувало на те, що через вищі першорядні ласки: віру, надію, самоконтроль, терпеливість, побожність, братерську любов і милосердя — Він ненавидів, уникав і протояв злу. Зло було для Нього найбільш огидним у всіх загальних формах: гріха, блуду, самолюбства, світовості; а також у всіх деталях цих загальних форм — тому Він ненавидів беззаконня. Саме тому Він також уникав його з відразу, як вужа, і переборював його всією силою Своїх ласк, а особливо Своїми вищими першорядними ласками. Ці три постави стосовно зла Він виявив у спокусах, які переживав у пустині, особливо в трьох формах тих спокус: будучи спокушуваний, щоб ужив Свою чудодійну силу самолюбно, щоб вживав метод факіра для звернення на Себе уваги і щоб піддався владі сатани в управлінні царствами цього

світу. Спокусник на деякий час залишав Його, а потім знову повертався з іншими численними спокусами, як Ісус на це вказує в словах, спрямованих до учнів: «Ви ж оті, що перетривали зо Мною у *всіх* спокусах Моїх» (Лук. 22:28, англ. переклад). Хоча Він був спокушуваний щодо кожної сторони Свого характеру, коли зло старалося опанувати Його, то у всіх цих спокусах Він зберіг ту саму відразу, уникав і спротив до зла, і таким чином перемагав його. Він також проявляв відразу до зла у інших осіб, яка впливала з відрази до зла взагалі, а це почуття в Ньому витворили Його вищі ласки. В Своїх науках Він протистояв злу, докладно представляючи його природу і наслідки, бо хотів пробудити у Своїх слухачах відразу до зла. Контроверзи, в яких Він брав участь, були з Його боку виявом тієї відрази стосовно зла і спротиву йому. Викриття Ним гріха, особливо гріха лицемірства, впливало з Його постави. З того ж джерела походило також і переборювання Ним фальшивої релігії. Навіть Його чуда були чинені певною мірою з приводу Його відрази до наслідків гріха й прокляття. Гострі докори, які Він висловлював переповненому лицемірством єврейському клірові, впливали частково з Його ненависті до зла й прагнення переборювати його. Його служба, яка була повністю на деструктивному боці, а частково на конструктивному боці, була виразом ненависті, уникав і переборювання зла. З цієї точки зору Він скристалізував Свій характер проти зла.

Але Він розвивав Св. Духа в його вираженні добра в стосунку до конструктивного добра, причому як вираження рівноваги Його вищих першорядних ласк і їх панування над Його здібностями спостереження, запам'ятовування, уяви і розуму, а також над Його почуттями та іншими ласками. Це, в свою чергу, виражалося в найвищій обов'язковій та безкорисливій любові до Бога, в обов'язковій та безкорисливій любові до Правди та її Духа, і в такій любові до братів, а навіть до світу і ворогів, тому що за них Він поклав у жертву Своє життя. Він розвивав глибоку симпатію до слабких, загублених і розпоршених овець

Ізраїлю і до інших, симпатію, яка виражалася у виснажливому навчанні і проповіданні для них, у віддаванні Свого життя для лікування тіла, розуму й серця, у звільненні багатьох від одержимості демонами, яка навіть здійснювала чудеса розмноження кількох хлібів і риб так, що їх було достатньо для того, щоб нагодувати в одному випадку 4000 чоловік, окрім жінок і дітей, а в другому — 5000 чоловік, окрім жінок і дітей. Ця симпатія призвела до того, що Ісус заплакав у Віфанії над нищівним ділом смерті, яка забрала Лазаря з дому Марії і Марти; і над Єрусалимом з приводу загрози його знищення; в містечку Наїн Він відчув біль вдови, яка плакала над мертвим сином, а також зжалився над Яіром і його жінкою (Ів. 11:1–46; Лук. 19:41; 7:11–17; 8:41, 49–56); Він оцінював визнання Петра, дотримання заповідей молодим багатим вельможею («поглянув на нього з любов'ю» — Мар. 10:21), віру сотника і віру жінки сиропанікіянки, покаяння блудниці, яка сльозами скрухи вмила Його ноги і витерла їх волоссям, Марію з Віфанії, яка сиділа біля Його ніг і пильно слухала Його науки; Він оцінював її чутливу любов, коли вона помазала Його миром з найдорожчого пахучого нардю на день Його похорону (Мат. 16:16; Мар. 10:17–22; Лук. 7:6; Мар. 7:25–30; Ів. 4:6–42; Лук. 7:37–50; 10:39; Ів. 12:1–3). Ісус проявляв Свого Святого Духа в незліченних актах доброти до Своїх учнів в тілі, розумі, серці і волі, в милосерді до людей, хворих і нещасних, у прийнятті на Себе їхніх хвороб і слабостей, і в наділенні їх фізичним здоров'ям і силою, а також в численних навчаннях, проповідях, розмовах, докорах, заохоченні й потішанні, залежно від кожного окремого випадку, який потрапляв під Його увагу.

Але обов'язкова і безкорислива любов в різних своїх елементах і вираженнях не є єдиною ласкою Святого Духа, котру Ісус в Собі розвинув. Тому що Він розвинув всі інші ласки з трьох категорій ласк. Відразу ж після любові виробив у Собі віру, яку проявляв більшою мірою, ніж усі інші першорядні ласки, тому що все Його життя було життям віри в Бога, відносно Божої особи, характеру, слова і діла. Його розу-

мове оцінювання і покладання серцем на Бога, в Його особі, характері, слові і ділі, були визначними Ісусовими рисами. Його посвячення було оперте як на любові, так і на вірі; Його віра проявлялася в подорожі з Назарету до Йордану. Його досвідчення в пустині напевно виявляли Його довіру до Бога, особливо що стосується Його Слова і діл. О яким великим виявом Його віри був початок Його месіанської місії проголошення наближення зародкового Царства! Тому що воно містило в собі початок зміни епохи від угоди Закону до угоди Ласки, відкинення юдаїзму і започаткування християнства, а все це мало бути проведене через хрест і «дурість проповіді» (1 Кор. 1:21). Отже такою була піднесена діяльність Його віри; а кожен крок на дорозі, як це видно із семи кроків поступування Ним вузькою стежкою, був кроком піднесеної віри. Хіба не віра оживлювала Його навчання, проповіді, переповідання і чинення чудес, а також беззаперечне прийняття Ним пророчих наук і типів, що стосувалися Його місії? Хіба не віра переповнювала Його контакти з наповненим сумнівами натовпом, з Його віруючими учнями та ворожим єврейським кліром? Хіба ж то не віра призвела до того, що Він з довірою попрямував до Єрусалиму, знаючи, що там на Нього чекає хрест? Хіба ж то не віра призвела до того, що ставив чоло зграї, посланій спіймати Його і привести до первосвящеників, Синедріону, Пилата, наругам, бичуванню, дорозі до Голгофи і розп'яттю? Хіба ж то не була віра в характер і Слово Боже, яка дала Йому можливість увійти в саму пащу смерті і аду, із запевненням перемоги як для Себе, так і для Церкви та світу? Так, дійсно, протягом усієї вузької стежки Він виявляв розумове оцінення й покладання серцем на Бога, в Його особі, характері, слові і ділі.

В Своєму Святому Дусі Він також розвивав ласку мужності, тобто сильної відваги, центром якої є надія на перемогу, бо ж про Нього є написано: «Що задля радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором». Ця радість складалася з кількох елементів: (1) з Його надії на задоволення Небесного Отця;

(2) з надії на особисту перемогу над Своїми ворогами: сатаною, тілом і світом аж до Божого насліддя і Божественної природи; (3) з Його надії на навчання, виправдання, освячення і визволення Церкви, Великої Громади, Старожитніх і Молодих Гідних — чотирьох вибраних класів; (4) з Його надії на те, що світові буде дана реституція; (5) з Його надії на перемогу над усіляким злом і над тими, хто не захоче відділитися від зла; (6) з надії на те, що віддасть людство Богові, людство назавжди вільне від зла і усталене в добрі; (7) з надії на те, що стане, разом з Церквою, Божим виконавцем і Віцецарем в реалізації усіх Божих задумів в майбутніх Віках Слави, які настають після Тисячоліття. Ці сім надій давали Йому міць і силу провадити і закінчити на землі ту працю, яку Йому доручив Бог, а також ставити чоло усіляким противностям, перемагати усілякого роду опозицію і поконати усілякого роду перешкоди. Вони давали Йому силу вести добрий бій віри проти гріха, блуду, (природного) егоїзму і світовості, які Йому протиставляв сатана, світ і тіло; вони давали Йому силу вийти з усіх проб і спокус. Вони чинили Його спокійним серед великих противностей, небезпек, болів, неслави і відкидань. Вони також дозволили Йому навіть знести хреста і смерть. В Своему Святому Дусі Він розвивав самоконтроль до такої міри, що панував над Собою в добрі і злі дні, в похвалі і догані, в популярності і в непопулярності, як обманець, але правдивий, як вбогий, та однак так збагачуючи інших, як позбавлений людської амбіції, та однак повен небесних аспірацій. І врешті, з вищих першорядних ласк розвивав у Своему Святому Дусі терпеливість, не тільки довге зношення противностей (як багато хто помилково розуміє терпеливість), але витривалість, або ж тривання до кінця в чиненні добра, не зважаючи на перешкоди, які Він погідно зносив. Такого роду терпеливість характеризувала кожен із семи кроків, якими Він крокував вузькою стежкою, і ця терпеливість була в Ньому настільки потужною, що дозволяла Йому витривати перед лицем найбільших противностей, найтяжчих проб і перешкод, які будь-хто з Його

послідовників зустрічав на своїй дорозі. Ця терпеливість допомагала Йому досягнути остаточну перемогу.

Наші попередні дослідження показали, що наш Господь в Своему Святому Дусі розвивав усі сім вищих першорядних ласк. Це ж саме стосується і Його семи нижчих першорядних ласк. У всій Своїй поведінці відносно Своїх учнів та інших, а особливо відносно Своїх суддів, Він зберіг повагу до Самого Себе, яка проявлялася в самонадії, самозадоволенні і почутті власної гідності. Він завжди старався, щоб мати похвалу від Бога, зберігаючи спокій навіть в найтяжчих досвідченнях, наприклад, коли стояв перед первосвящениками, Синедріоном, Пілатом, а також під час розп'яття. Його обережність можемо зауважити: в Назареті, коли після промови до натовпу, Він уникнув непотрібної небезпеки, відійшовши від натовпу, який хотів вчинити над ним самосуд; в залишенні Ним Єрусалиму, коли вороги хотіли передчасно Його упіймати. Його таємничість виявлялася в тому, що Він утримував важкі до сприйняття науки аж до часу, коли учні були готові їх сприйняти, деякі аж після зіслання Святого Духа (Ів. 16:12–15). Це видно з того, як часто Він висловлювався у незрозумілих формах мови, фігурах і притчах, як стримувався від проголошення, що Він є Месією, а також як майже нічого не говорив під час розгляду Його справи перед первосвящениками, радою і Пілатом. Його передбачливість помітна у збереженні ним решток їжі після дворазового нагодування натовпу; у висланні учнів, щоб купили їжі для самарян; у достачанні грошей на податок; у вибранні скарбника для Себе і для Апостолів; у висланні учнів, щоб знайшли ослицю, на якій Він в'їхав до Єрусалиму для святкування пасхальної вечері перед самою Своею смертю; у знайденні дому для Своеї матері, що було одним з останніх Його актів. Він мав апетит до їжі і напоїв, за що вороги неслухно Його звинувачували в обжерливості і впиванні, але особливо Він кормився Божим Словом і привілеями служби, які були Його правдивим харчем (Мат. 4:4; Ів. 4:32–34). Його любов до життя помітна в оберіганню Себе від вбивчих задумів

ворогів, які прагнули передчасно Його вбити, в пильнуванні Свого здоров'я, а особливо в здобуванні вічного життя і підтримуванні Свого духовного життя. Його самооборона об'являлася в Його Святому Дусі в тому, що Він уникав махінацій ворогів і оберігав Свій характер, науки і працю від їхніх атак. Його агресивність проявлялася в тому, що Він атакував блуд і зле поступовання в інших, а також атакував природне самолюбство і світовість у Своїй власній особі. З цього випливає, що Він проявляв Свого Святого Духа в Своїй діяльності і в уживанні Своїх нижчих першорядних ласк.

Те ж саме Ісус чинив із Своїми нижчими суспільними ласками, якими міг послуговуватися в земних і духовних стосунках. Тому Він приглушував у собі статеві почуття, а також подружні і батьківські прагнення, бо вживання їх зробило б Його невірним щодо небесного поклику. Але, натомість, Він старався здобути для Себе небесну Невісту. Діючи як Божий представник, який допроваджував інших до духовного сплодження, Він діяв як духовний учасник подружжя по відношенню до угоди, так само, як про це висловлюється Ап. Павло, коли каже, що декого «сплодив через Євангелію» — тобто став їх духовним отцем з тієї ж точки зору (1 Кор. 4:15; Филип. 10). Як частина Угоди Він був частиною матері дітей Єгови (Іс. 54:1–17). Отже, таким чином три людські суспільні ласки (статеві почуття, подружжя і батьківство), котрі Він в Собі приглушував, були компенсовані, проявляючись в трьох духовних відповідниках. З певністю ці три духовні ласки Він проявляв найбільш благородними способами, а знаємо ми про це тому, що підлягаємо під дію цих трьох Його ласк. Наскільки чуйними були Його намагання, щоб сподобатися нам, говорячи в символічному значенні! Наскільки добротливим відносно нас є Його батьківське почуття як Божого представника! Наскільки чуйно Він поведився відносно нашої духовної матері під час нашого зародкового стану в цій матері! Наскільки чуйною була Його материнська любов до нас в Угоді! Ці самі ласки Він проявляв протягом цілого віку Євангелії по

відношенню до тих, хто їм підлягав. Він проявив правдиве синівство по відношенню до Своєї земної матері, коли доручив її під опіку любого учня — Івана — хоча не допускав, щоб вона домінувала в справах Його служби. Відносно Угоди, як Своєї духовної матері, Він виявляв правдиве синівство віри, любові, честі і послуху. Можемо бути певні, що Він виявляв правдиве братерство відносно Своїх земних братів і сестер, хоча про це немає згадки з часу, що передував Його службі, і дуже мало про це згадано під час Його служби. Але правдиве братерство Він виявляв відносно Своїх братів по вірі, аж до такого ступеня, що віддавав за них Своє життя, а також і за світ. Те ж саме виявляє нам і тепер, хоча вже не є в Своєму земному тілі. Як тоді, так і тепер Він є найкращим Другом серед братів і виявляє Свою безсумнівну приязнь. Наскільки великим другом Він був для цілого світу, коли виявив Свою приязнь в найвищій формі, віддаючи за них Своє життя! Він полюбив Свій дім, котрий для Нього приготував Бог — Його воскресле тіло — і радий був віддати Свій земний дім і тіло, щоб дістати небесний дім. А Свою любов до земної країни і земляків виявив у службі, яку для них виконував, а також у сльозах, коли плакав над майбутнім знищенням країни і її людною. Ще більшою любов'ю Він полюбив Свою небесну вітчизну — Правду і її Духа — і громадян тієї небесної країни. Тому Ісус в Своєму Святому Дусі проявляв усі нижчі суспільні ласки аж до ступеня досконалості, а цим Він заслужив похвалу від Небесного Отця.

Ісус в Своєму Святому Дусі проявляв також другорядні ласки, як ті, які впливали з приглушення Його вищими першорядними ласками зусиль нижчих першорядних самолюбних ласк, котрі хотіли Його контролювати, так і ті, котрі, впливаючи з попередніх, приглушували зусилля нижчих першорядних суспільних ласк, які хотіли Його контролювати. Його покора впливала в результаті стримування вищими першорядними ласками зусиль самоповаги від контролю над Ним. Дійсно, вся Його поведінка від Йордану аж до смерті була наповнена покорою, як про Нього

написано: «Прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, будши слухняний аж до смерті» — Фил. 2:7, 8. Чи ж те, що Він став бездомним вчителем і проповідником, залежним від доброзичливості тих, кому служив, не було покорою? Чи ж те, що Він перебував в товаристві бідняків, митників та грішників, не було покорою? Чи ж не було покорою те, що Він зносив перекір грішників, наклепи книжників, фарисеїв і священників, а також слабості Своїх учнів? Чи ж не було покорою те, що Він виконував функції слуги, миючи ноги Своїм учням, коли виявилось, що жоден з них не був достатньо покірним, щоб виконати таку службу? Чи ж то не покора дозволила Господу слави піддатися арештові, несправедливим судам, засудженню, висміюванню, бичуванню, несенню хреста і розп'яттю як злочинця між злочинцями, а також безсоромній зневазі і смерті? Напевно, що з усіх прикладів прояву ласки Він є найбільшим прикладом покори в історії людства. Його скромність, яка випливала із стримування вищими першорядними ласками зусиль самовизнання від контролю над Ним, проявлялася в безпретензійності Його слів і вчинків, в простоті Його вигляду й поведінки, в поміркованості яка характеризувала Його поведінку по відношенню до великих і маленьких. Його працьовитість, що виникала із контролю вищих першорядних ласк над Його любов'ю до вигоди, відпочинку, комфорту і приємності, ясна в Його численних навчаннях, проповідях, порадах і подорожах, пануванні над сном, молитві і чиненні чудес протягом 3,5 років, які передували Його досвідченню в саду. Тоді Він зужив практично стільки життєвої сили, скільки Адам протягом 928 років під прокляттям. Його відвага, що походила із стримування вищими першорядними ласками зусиль обережності від бажання контролювати Його, дозволяла Йому виконувати найважчі місії, промовляти до численних мас народу, твердо стояти перед лицем найтяжчих небезпек, а навіть небезпеки вічної смерті, яка Йому загрожувала б, якби поповнив хоча б найменшу недосконалість; ця відвага дозволя-

ла Йому ставити чоло найсильнішій опозиції, ненависті, жорстокості, стражданням і смерті в боротьбі з найпідступнішим ворогом — сатаною.

Його щирість та відвертість, що виникали з приглушення вищими першорядними ласками зусиль секретності, яка хотіла контролювати Його, призвели до того, що Він виступав переможним і незрівняним у висловлюваннях і представленні непопулярної правди, не дивлячись на те, чи вона була для Нього корисною, чи ні; вони також призвели до того, що Він ганив зло в малих і великих, і закликав до справедливості і правди, не дивлячись на те, чи бажали цього Його слухачі, чи не бажали. Зрозуміло, що це могло походити тільки з вільного від лицемірства і наповненого відвертістю серця. Він не старався, щоб мати ласку в убогих чи багатих, малих чи великих, слабких чи сильних, немудрих чи мудрих, простих чи вчених. Любов до правди, справедливості і святості чинила Його щирим і відвертим. Його щедрість, що походила із приглушення вищими першорядними ласками зусиль ощадливості, котра хотіла Його контролювати, призвела до того, що Він із Своєї власної життєвості щедро обдаровував інших дарами здоров'я, лікування хворих органів, звільнення від одержимості демонами, а також лікування розумової, моральної чи релігійної кульгавості. Отже так Він охоче давав Свій час, здоров'я, засоби, впливи, репутацію, вигоди, таланти і ласки, якими благословляв і збагачував інших коштом власного зuboжіння. Його поміркованість, що походила із стримування вищими першорядними ласками зусиль апетиту, який бажав контролювати Його, була настільки сильною, що, захоплений думками і дослідженнями над Божим Словом, Він міг стриматися від їжі і напою протягом 40 днів і ночей. В інших випадках умови Його праці спрощували на Нього голод. Не зважаючи на Його велику поміркованість, коли йдеться про їжу і пиття, Його вороги мали нахабство звинувачувати Його в обжерливості і п'янстві. Його саможертвність, що випливала із домінування вищих першорядних ласк над зусиллями любові до життя, яка хотіла

контролювати Його, проявлялася в Його довгих і виснажливих працях, подорожах, зціленнях, постах, пильнуванні, молитвах і зношенні всілякого роду прикрих досвідчень; вона була настільки великою, що Він, після 3,5 років активної служби, під час досвідчень в Гефсиманії був на 99% мертвим. Його терпеливість, що впливала із опанування вищими першорядними ласками бажань войовничості Його контролювати, завжди була видною. Ця терпеливість яскраво світилася на тлі браку розуміння Його збоку учнів та інших! Як сильно вона проявлялася серед глупоти тих, з ким Господь мав справи. Як же ж вона вирізнялася в обставинах, в які Він потрапив і які могли допровадити до втрати рівноваги, до яких призвела людська глупота, суперечки учнів, особливо коли йшлося про першість, критицизм, спори і сварки книжників, фарисеїв і священників! Як чудесно ця Його терпеливість проявилася тоді, коли Його упіймали, коли священники, Синедріон і Пілат неслухно до Нього ставилися, коли залишили учні, коли від Нього відрікся Петро, коли висміювали і вдавалися до тортур воїни та глядачі під час розп'яття! О, наскільки великою була Його терпеливість! Він також був поблажливим, а це походило із поконання вищими першорядними ласками зусиль Його агресивності, яка хотіла мати контроль над Ним. Наш Господь через молитву міг отримати допомогу 12 легіонів ангелів, які б поконали Його ворогів і визволили Його, але Він стримувався від такої молитви, бо хотів до кінця випити чашу горя, так як цього хотів Його Отець. Він не допустив, щоб Його серце опанував гнів проти несправедливих суддів, мучителів і розпинателів, але з поблажливістю зносив від них страждання. З поблажливістю Він зносив поведінку непостійного натовпу, котрий в понеділок привітав Його як Месію, а в п'ятницю домагався Його смерті. О, наскільки поблажливим був наш Агнець Божий! Він був також наповнений прощенням, яке було наслідком перемагання вищими першорядними ласками зусиль деструктивності, яка бажала Його контролювати. Наш Господь не відчував гніву до Юди, який Його зрадив, ані до первосвящен-

ників і Синедріону за те, що визнали Його суспільним викиднем і оголосили гідним смерті, ані до Петра, який відрікся від Нього, ані до Пілата за те, що видав Його в руки відкиненого Ізраїлю, ані до тих, які Його розіп'яли. Він цілковито пробачив Петрові, а також молився про прощення для тих, які спричинилися до Його смерті! Як бачимо Ісус виробив у Собі кожному з другорядних ласк, які впливали із стримування вищими першорядними ласками зусиль Його нижчих першорядних самолюбних ласк, щоб вони не мали над Ним влади. Це ж саме стосується і Його нижчих першорядних суспільних ласк. Ці самі вищі першорядні ласки стримали Його ставеві, подружні і батьківські тенденції, не допускаючи, щоб ці почуття могли мати контроль над Ним; натомість, вони витворили в Ньому чистоту, а також подружжя і батьківство в духовному значенні. Коли Його матір і брати хотіли мати контроль над Ним, то Його вищі першорядні ласки перемогли ці намагання, не дозволяючи, щоб батьківство і братерство могли мати перевагу над Ним, витворюючи в Ньому ці прикмети в духовному значенні. Коли ці ж самі вищі першорядні ласки стримували в Ньому тенденції до любові до дому, дружби, патріотизму, які бажали панувати над Ним, то Він в тому самому часі виробив у Собі ласки любові до дому, дружби і патріотизму в духовному значенні. Отже таким чином Він виробив у Собі всі другорядні ласки, які були пов'язані з Його нижчими першорядними суспільними ласками.

І, нарешті, наш Господь проявляв у Своему Святому Дусі всі третьорядні ласки, проявляв їх так само досконало, як і всі першорядні та другорядні ласки. Нижче подаємо третьорядні ласки, тобто складені ласки: ревність, тихість, радість, слухняність, пошана, лагідність, доброта, задоволення, резигнація, поміркованість, безсторонність і вірність [Автор в інших місцях додає ще милосердя і щирість — прим. перекл.]. Ці ласки походять із поєднання вищих першорядних з другорядними ласками, а в кількох випадках і з ласками третього ряду. Ісус мав усі ці ласки і як

людська істота, і, зрозуміло, як Нове Створіння. Він також не допустив, щоб вони були в стані снання, але утримував їх у повній активності, коли тільки цього вимагали обставини. Його ревність в дослідженні видна під час досвідчень на пустині, а Його ревність у службі проявлялася в енергії, сталості і силі Його навчання, проповідування, подорожування і лікування, а особливо в очищенні Ним святині. Його ревність проявлялася навіть під час проб, спокус, витривалості і страждань. Його покора стало проявлятися в стосунку до Бога і Правди. З певністю виявляв поступливість покори в тому, що всього, що знав, навчився від Бога. Його покора відносно Біблії, як джерела Правди, проявлялася в палких її дослідженнях, а також в тому, що Він був слухняний щодо всіх її вказівок. Поступливість покори щодо керівництва Він проявляв у тому, що всі Свої мотиви, думки, слова і вчинки підкоряв Богові і Біблії; чинив Він це не тільки в приємних обставинах, але також і в найбільш несприятливих і тяжких умовах, бо про Нього є написано: «Як ягня був проваджений Він на заклання, і як овечка перед стрижіями своїми мовчить, так і Він не відкривав Своїх уст...» — Іс. 53:7. Насправді, Він був покірним Божим Агнцем! З двома попередніми третьюрядними ласками близько зв'язана третя ласка — радість. Наш Господь мав велику і досконалу міру радості. Він був намащений оливою радості понад Своїх братів. Ця радість частково впливала з великих надій, які Він мав перед Собою, але головним її джерелом була єдність, особливо єдність любові, яку Він мав з Отцем, волю якого Він виконував з радістю і над якого Словом з радістю роздумував. Він втішався кожним обрисом Божого плану, згідно з тією його частиною, яка приховувала Слово від мудрих і вчених, а об'являла його символічним немовлятам, бо немовлята мали в своїх характерах відповідну міру покори і поступливості. Псалом 119, поміж інших текстів, багато говорить про Його радість. Його досвідчення загалом були радісними, не зважаючи на факт, що Він був «страдником, знайомим з хворобами», хоча ці описи майже цілком, однак не виключ-

но, відносяться до Його останніх досвідчень, від досвідчень в Гефсиманському саду аж до Його смерті. Загалом Він був повний радості.

Наступною третьюрядною ласкою є слухняність, яку наш Господь також посідав у досконалій мірі. До Свого посвячення Він як досконала людська істота був слухняний і підданий під право угоди, але Його слухняність досягла вищого ступеня під час посвячення; тому що з того часу Він тривав не тільки в слухняності волі Божій відносно справедливості, але, прийнявши Божу волю з безкорисливої любові, був їй у всьому досконало слухняний. Посвячення не тільки зобов'язувало Його відректися від власної волі і волі світу, але також прийняти у всьому Божу волю як власну; Він це досконало виконав. Насправді, роблячи кожен із семи кроків на вузькій стежці, Він був слухняний зобов'язанням Свого посвячення. Тому Його слухняність щодо Бога виражалася у відреченні від Себе і від світу, в дослідженні, проголошуванні і практичному застосуванні Божого Слова, а також в пильності, молитві і зношенні зла згідно з цим Словом. Він завжди, скрізь і в усіх речах досліджував Боже Слово, стараючись пізнати Божу волю, а потім рішуче її виконував, поступаючи у всіх справах так, як подобалося Богу; таким способом Він практикував слухняність в Своему Святому Дусі. В Своему Святому Дусі Ісус практикував честь, яка теж є третьюрядною ласкою. Суть честі полягає в найвищій обов'язковій і безкорисливій любові до Бога від усього серця, думки, душі і сили; серед інших характерних для неї рис є, хоча в меншому ступені, покора, скромність і обережність, тоді як її складниками є оцінення, прославлення і вихваляння. Ісус виконав цю ласку досконало. Це видно з Його наповненої честю постави відносно Божої особи, Божого характеру, слова і діла. Честь для Бога проявлялася в Його Дусі, пильності і молитві. Вона також видна в тому, яким способом поведився наш Господь в Своїх дослідженнях, праці і стражданнях. Ця честь призвела до того, що у всьому Він ставив Бога на першому місці. Звернімо увагу на почуття честі, яке характеризувало

Господню Молитву, записану в 6-му розділі Матвія, і Його Священицьку Молитву, записану в Івана в 17-му розділі. Цей дух честі навіть характеризував Його контакти з учнями, з наговпом і єврейським кліром. Це світло честі ясніло у всьому, що Він робив і говорив. Вона була головним пунктом, про який говорить Іван, кажучи: «... Повне благодаті та правди, і ми бачили славу Його, славу як Однородженого від Отця».

Доброта, або якщо уживемо небіблійного терміну такого ж значення *великодушність*, була наступною з Його третьорядних ласк. Ап. Павло протиставляє справедливого чоловіка чоловікові доброму. Справедливий визнає за іншими те, що їм належить, так, як хотів би, щоб інші визнавали за ним те, що йому належить, тоді як добрий чоловік не тільки визнає права інших, але посвячує свої власні права на користь інших, не дивлячись на можливу втрату для самого себе. Справедливий чоловік є менше чи більше суворий, а доброта доброго чоловіка впливає з його лагідного характеру. Справедливий доповнює повну міру, а добрий її перевищує. Ісус нікому не зробив зла, за кожним визнавав його права, але Він чинив також значно більше, бо ж, відрікаючись з власної волі від Своїх прав, Він великодушно і щедро ошчасливлював інших і благословляв їх. Ця доброта призводила до того, що з Його уст линули слова, наповнені ласкавістю. Явною була Його симпатія до людей, а Його великодушність впливала з наповненого добротою серця. Його схильність до надання допомоги людям проявлялася в чинності, а Його лагідне обличчя повністю гармоніювало із великодушністю Його серця і щедрістю Його руки. Його вигляд і спосіб поведінки мусили бути вічним благословенством для вразливих душ, які Його бачили. Ця доброта не тільки проявлялася активним способом у Його житті, але й пасивним способом, як це бачимо в Його реакції на невіру народу, нерозуміння, блуди і провини Його учнів, а також в муках під час розп'яття, коли Він молився за Своїх гнобителів, а також у потішанні скрушеного розбійника і в піклуванні про майбутнє

Своєї матері. Задоволення теж було третьорядною ласкою, яку проявляв Ісус в Своему Святому Дусі. Ніколи ми не чуємо ані найменшої скарги з Його уст на тяжку долю. Він не скаржиться на тих, які так тяжко Його скривдили. Навіть в Його серці не було ані найменшого незадоволення чи скарги. Він був задоволений Своею долею, не зважаючи на тяжкі і сумні переживання, не зважаючи на втрати, розчарування, муки, голод, холод, нестачі, труднощі, болі, страждання і переслідування, а також кінцеві муки та зневаги. Він не хотів би, щоб було інакше ніж те, що сталося, хіба що тільки тоді, якби так хотів Його Отець. Навіть тоді, коли боявся, чи витримає досконало в Своему Святому Дусі сором, зневаги і страждання Своїх останніх досвідчень, Він не прагнув їх уникнути, за винятком, якби це було згідне з волею Отця. А коли Отець вказав Йому, що хотів, щоб Він перейшов через ці досвідчення, тоді Ісус із задоволенням в серці чекав на них; а коли через них переходив, то зносив останні муки із задоволенням в серці, яке призвело до того, що Він зберігав найбільший спокій.

Лагідність, як третьорядна ласка, теж була сталою рисою характеру Нашого Господа і як людини, і як Нового Створіння. Ця прикмета видна в тому, як Він мав справи з дітьми, яких «притягував» Своею лагідністю, бо якби Він її не мав, то вони до Нього не прийшли б. Вона проявлялася в Його поведінці стосовно жінки, звинуваченої в перелюбі, та її обвинувачів. Яким лагідним Він був, коли докоряв і направляв тих, які через слабкість чи ігнорування, або ж з обох цих причин, зійшли з правильної дороги! З якою лагідністю Він творив чуда! Як лагідно потішав тих, хто був у жалобі, наприклад, Марію і Марту! «Він очеретини надломленої не доломив, і гнота тліючого не погасив» (Іс. 42:3). Не дивно, що Павло говорив братам: «благаю вас лагідністю й ласкавістю Христовою» (2 Кор. 10:1). Цей дух лагідності був благословенством для тих, хто каюся, для залишених і нещасних. Якби Він не мав духа лагідності, то жінки не були б останніми біля підніжжя хреста і першими біля Його гробу. Без сумніву,

Його лагідність була тим чинником, який притягував таких людей як Йосип з Ариматеї, який був членом Синедріону, і Никодим; саме лагідність була причиною того, що сотник переконливо вигукнув: «Він був справді Син Божий!». В Його Святому Дусі була й така третьорядна ласка як резигнація, котру Він застосовував у всіх відповідних обставинах. Ця ласка проявлялася, коли Він впевнено попрямував до Єрусалиму, знаючи, що там на Нього очікувало розп'яття, поєднане зі страшними муками. Він відчув резигнацію, коли заплакав над засліпленням мешканців Єрусалиму і наближенням його знищення. Він проявив резигнацію, коли довідався, що Його зрадить один з дванадцятьох Його вибранців. Він проявив резигнацію, коли перед Ним з'явилася потворна тінь хреста; бачачи цю тінь Він вигукнув: «Затривожена зараз душа Моя. І що Я повім? Заступи Мене, Отче, від цієї години! Та на те Я й прийшов на годину оцю... Прослав, Отче, Ім'я Своє!» — Ів. 12:27, 28. Звернімо увагу на думку, що міститься в процитованих словах. Його душа зазнає страху і муки, передчуваючи останні досвідчення; якусь мить не знає, що сказати. Тоді Його бідна людська природа, посвячена на жертву, дрижачи перед майбутнім, прагне бути звільненою від проходження тих фатальних переживань і тому вигукує: «Заступи Мене, Отче, від цієї години» —, але відразу ж із силою об'являється Його Нове Створіння: «Та на те [щоб дати жертву примирення] Я й прийшов на годину оцю...». Потім, наповнене резигнацією Нове Створіння, обіймає повний контроль над ситуацією, прагнучи, щоб, не дивлячись на ціну для Себе, Бог був прославлений: «Прослав, Отче, Ім'я Своє!». Ця сама резигнація чинно проявлялася тоді, коли в Гефсиманії виступав кривавий піт, коли Його упіймали, коли релігійні і світські власті несправедливо звинувачували й судили Його, під час висміювань, бичування, несення хреста, в розп'ятті, в агонії і смерті!

Наступна третьорядна ласка, яка Його ознаменувала — це поміркованість. Ця ласка призвела до того, що Він поділяв консервативні, мудрі погляди, що стосу-

валися засад, осіб і речей, діючи згідно з цією ласкою. Він був ревним, але не фанатичним, щедрим, але не марнотратником; скромним, але без приниження, лагідним, але не слабким; ласкавим до тих, хто впав, але не похваляючи їх. Ні в чому Він не посувався до крайності, бо добре знав як керуватися Золотим Правилком. Коли йшлося про засади, то Його поміркованість не вимагала компромісів, тому що, завдяки Своему глибокому знанню людей, засад і справ, Він в кожному випадку знав, як дивитися на все із всебічної точки зору. Тому Він також умів завжди взяти під увагу людську слабкість і ігнорування на різних щаблях людського беззаконня; тому Він також брав під увагу різницю між темпераментами Своїх учнів і стримував Своїх вогорів від застосування крайніх засобів по відношенню до Нього аж до визначеного Богом часу. Він був поміркованим у Своїх почуттях і науках (на це вказує їх лектура), наприклад, у Своїх проповіді на горі, а також у Своїй останній промові, яка відбулася на вечері. Вражаючою є Його поміркованість, що виражається в способі Його поведінки і словах до жінки, звинуваченої в перелюбі, і до її обвинувачів. Він був поміркованим по відношенню до вбрання, поживи і притулку. Навіть в гніві, борючись з опозицією, Він проявляв поміркованість. Насправді, ця ласка проявлялася в Ньому досконало. Він також об'являв безсторонність як третьорядну ласку. Ані багатство, ані ранг, ані становище, талант чи впливи, репутація чи фізичні якості не впливали на Його судження про людей. Навіть ввічливість, яку хтось до Нього проявляв, не впливала на зміну Його судження і ставлення до людей, бо ці судження і ставлення підлягали засадам Правди, справедливості і святості. Його поставу й поступування відносно усіх контролювала Божа думка.

Це, однак, не означає, що Він трактував усіх однаково; з певністю Він робив різницю між тими, хто були Його учнями і тими, хто ними не були. Поміж учнями Він теж робив різницю, бо декого з них поставив апостолами, інших євангелістами, а іншим не дав жодного уряду, але у всіх цих

постановах Він керувався вищезгаданими засадами. Вирішення Ним Івана, Петра і Якова і поставлення їх вище від інших з Дванадцяти Апостолів не виникало із сторонності, але було результатом такту, адже цього вимагали, з точки зору Його засад, їх характерні риси. З цих самих засад впливало також те, що Він поставив Івана на перше місце, Петра на друге, а Якова на третє. Той факт, що в службі Він вживав Петра більше ніж інших, впливав із більшого запалу і агресивності Петра. Безсторонність Ісуса призвела до того, що Він перед вибором Дванадцяти цілу ніч молився, щоб пізнати Божу волю у цій справі. Тому у всьому Своєму поступуванні Він керувався засадою, яка вирішувала про вибір і відкинення, про надання уряду або його відібрання, про ласку і неласку.

Тепер переходимо до останньої третьорядної ласки — вірності, яку наш Господь також проявляв у Своєму Святому Дусі. Насамперед, Він був вірним по відношенню до Бога; а Своєю вірністю Він виявив, що Бог міг покластися на Нього у всіх обставинах, а також що Він буде завжди по стороні Бога, незалежно від того, яким великим був би натиск на Нього, щоб цю вірність зламати. Бог для Нього був усім. Він жив для Бога, працював для Бога, страждав для Бога і помер для Бога. Кожна Його думка, кожен мотив, слово чи вчинок були переповнені лояльністю відносно Бога. Ласка вірності проникала Його наскрізь в усьому, чим Він був і що чинив для Бога. Він був вірний Богові у відреченні від Самого Себе і від світу, в Своїх дослідженнях, в проголошенні і застосуванні на практиці Божого Слова, в пильнуванні, молитві і витривалості згідно з Божим Словом. Наш Господь, і коли ще був у людському тілі, і коли став духом, був вірний у Своєму уряді як Первосвященик, Пророк, Відкупитель, виправдовуючий, Освятитель і Спаситель. Він був вірним стосовно апостолів, євангелістів, а також інших Своїх учнів. Він був вірний стосовно загублених овець дому Ізраїльського. Був вірним стосовно кількох поган, з якими мав контакт. А коли вигукнув: «Звершилось!» — то, між іншим, вказував на те, що довершив прояв Своєї

вірності, а через це довершив певність Свого покликання і вибору. Ми говоримо про це, бо вірність є останньою і універсальною ласкою, якою просякнуте кожне діяння Його здібностей спостереження, пам'яті, уяви та розуму, кожне почуття Його серця, кожна постанова Його волі і кожне діяння усіх Його ласк. Власне, Ісусова вірність в усьому Його поступуванні допровадила Його до кристалізації найкращого та найбільшого характеру з-поміж усіх Божих Синів. Яким же ж променистим в красі і святості був і є Його характер, найбільш правдивий Образ слави Отця в досконалій мудрості, силі, справедливості і любові, з кожною з цих ласк самою в собі досконалою, кожною досконало урівноваженою з усіма іншими і в цій рівновазі домінуючою над усіма іншими фізичними, розумовими, моральними та релігійними якостями аж до стану цілковитої кристалізації! Дійсно, достойний є цей Агнець, котрий вірно, в повній досконалості, здійснив кожен із семи кроків на вузькій стежці, ідучи нею аж до кінця!

До цього часу ми розглянули чотири кроки поступування по вузькій стежці, котрою йшов Христос. В додатку до цього Йому були великою допомогою дві інші речі: пильність і молитва згідно з Божим Словом, які були п'ятим і шостим кроком на вузькій стежці. Короткий розгляд цих чотирьох кроків, а саме: відречення від Себе і світу, дослідження, проголошення і практичного застосування Божого Слова, здійснених досконало і без хиб, повинен переконати нас, що Він мусив практикувати пильність і молитву, щоб досконало довершити ці чотири кроки на вузькій стежці. Тому що найменше відхилення від досконалості, в будь-якому або ж усіх чотирьох кроках, знищило б і Його, і виконання Божого Плану. Тому Він мусив бути дуже обережним у способі, яким мав здійснювати ці кроки і часто вдаватися до Трону Благодаті, прохаючи про поміч в їх довершенні досконало і без шкоди. Ці дві активності дуже Йому допомагали в здійсненні цих кроків, бо, очевидно, пильність і молитва були одночасно п'ятим і шостим кроками на вузькій стежці. Його майбутнє

життя і служба, а також виконання Божого Плану, що охоплює риси вибору Малого Стада, Великої Громади, Старожитніх і Молодих Гідних, а також риси, що відносяться до вільної ласки стосовно реституційного класу, який складатиметься з Євреїв, що підлягають Угоді Закону, виправданих вірою євреїв і поган, а також невіруючих євреїв і поган — все це залежало від довершення Христом усіх кроків на вузькій стежці для повного Божого задоволення. Ці два кроки були також Йому великою допомогою у довершенні сьомого, останнього кроку на вузькій стежці: лояльного і згідного з Божим Словом зношення зла. Все це вказує на велике значення досконалого довершення Ним пильності і молитви. Тепер будемо досліджувати ці два кроки Ісусової мандрівки по вузькій стежці. Спочатку займемося пильністю, бо вона природно випереджає молитву.

Пильність — це розумове, моральне і релігійне дослідження і стереження власних схильностей, думок, замірів, слів, вчинків, оточень і впливів. Згідно з тим Ісус був пильним у всіх напрямках, які на Нього впливали. Коли йдеться про Його диспозицію або ж схильність, то вона була досконалою, тобто Він її докладно досліджував, щоб нічого грішного, блудного, самолюбного і світового не знайшло в ній місця і щоб мудрість, сила, справедливість і любов, як Його домінуючі ласки, владарювали в ній. Коли йдеться про Його думки, то Він обережно їх досліджував для того, щоб усіляка грішна, блудна, самолюбна і світова думка, яку Йому підсували сатана, світ або тіло, могла бути швидко розпізнана і заборонена, а згодом викинена з Його розуму. Він також докладно досліджував правдиві, справедливі і святі думки, що наповняли Його розум, щоб мати змогу розпізнати їх і утримати в Своєму розумі. Коли йдеться про Його мотиви чи заміри, то Він досліджував їх в світлі правди, справедливості і святості, я якщо знаходив якийсь мотив, що суперечив котрійсь із цих засад, то швидко його відсував і остерігався його, щоб тільки відповідні мотиви, почуття і ласки (котрі досконало спричинялися до Божої слави, до виконання Його освячення,

до несення щастя людям і переборювання зла) могли впливати на Його поступовання. Коли йдеться про Його слова і вчинки, то Він досліджував їх і стеріг, щоб вони були вільні від зла і наповнені добром. Щодо Його оточення, то Він досліджував його і остерігався, щоб в ньому міг почуватися, говорити і діяти в згоді із засадами мудрості, справедливості, сили й любові, що Ним керували. Звідусіль на Нього діяли добрі, злі і байдужі впливи. Він мусив їх досліджувати, стерегтися і піддаватися добрим, котрих вимагали вищі першорядні ласки, щоб діяти в цих умовах. З цього випливає, що Його пильність була діяльністю, наповненою обережністю, що охоплювала широку сферу і завжди Його характеризувала.

Доброю ілюстрацією діяльності Ісуса в Його пильності є образ вірного сторожа, який стоїть на варті. Щоб добре стерегти позицію, стражнику заборонено засинати. Так само й Ісус не міг дозволити Собі на духовний сон, в якому очі Його зрозуміння не бачили б Божих справ, вуха Його віри втрачали б послух предметам віри, Його духовний нюх перестав би оцінювати Божі справи, а духовний смак перестав би насолоджуватися солодощами Бога, Його Духа, Правди і т.д., а також Його духовний дотик перестав би реагувати на Божі речі; в цій духовній сплячці Його духовні руки перестали б працювати для Бога, Правди, братів та інших людей, Його духовні ноги перестали б поступати сімома кроками по вузькій стежці, а Його духовна уява була б чинною в різних спекуляціях і фантазіях. Навпаки, так як стражник мусить перебувати в стані пильності на своєму посту, так і Ісус мусив пильнувати на Своєму становищі, маючи очі віри відкритими для спостереження, вуха зрозуміння відкритими, щоб чути, духовний нюх, щоб оцінити, духовний смак, щоб захоплюватися Богом, а духовний дотик в повній симпатії з Богом, Його Правдою і Духом. Так само Його духовні руки мусили бути активними, духовні стопи — швидкохідними, а духовний розум зайнятий Божим Словом і Його ділом. Так як вартовий мусить окликнути кожного, щоб той виявив, чи має він право входити або виходити з табору, так і Ісус му-

сив дослідити кожен вплив, думку і мотив, який би входив чи виходив з табору Його розуму, серця і волі, а також кожне слово, вчинок, оточення чи вплив, які були під наглядом Його розуму, серця і волі. Так як стражник мусить кожного, хто хоче ввійти чи вийти з табору біля його поста, спитати пароль, так і Ісус мусив досліджувати кожен вплив, думку і мотив, які входили в Його розум, серце і волю, а також кожне слово і вчинок, котрі з них виходили. Стражник мусить бути скептиком і не довіряти нікому, бо хоча всі на питання: «Хто йде?» — відповідають, — «Приятель», однак дехто з них може бути шпигуном, дезертиром або воїном, який не має дозволу на вхід чи вихід з табору. Подібно поступав й Ісус, знаючи, що диявол, світ і тіло прагнуть з криївки підсунути злі впливи, думки і мотиви і видобути з Його розуму, серця і волі злі слова і вчинки. Ісус також знав, що Бог хоче, щоб до Його розуму, серця і волі входили добрі впливи, думки і мотиви, а також прагне видобути з них добрі слова і вчинки для того, щоб Він пильнував над тим, що входило і виходило з Його розуму, серця і волі, знаючи, що деякі речі могли б потрапити туди подібно до шпигунів і дезертирів, а також до тих, хто входить і виходить з табору без дозволу.

Так як стражник, що питає про знак, каже: «Підійди, друже, і подай знак!» і з карабіном в руках готовий боронитися від зрадливої атаки збоку ворога і уважно прислухається до того, хто каже, що має право входу або виходу з табору, так і Ісус мусив домагатися від кожного впливу, мотиву і думки, котрі входили до Його розуму, серця і волі, і від кожного слова і вчинку, котрі виходили з них, щоб дали доказ, що мають право входу чи виходу з Його розуму, серця і волі. Тим символічним знаком була відсутність гріха, блуду, самолюбства й світовості в даному впливі, думці, мотиві, слові і вчинку, а також підданство даного впливу, думки, мотиву, слова і вчинку під гармонійно діючі і домінуючі вищі першорядні ласки. Так як стражник уважно прислухається до звуку поданого пароля, так і наш Господь дуже уважно досліджував Своє оточення, Свої схильності, впливи,

думки, мотиви, слова і вчинки, щоб викрити чи не присутній в них гріх, блуд, самолюбство й світовість і чи відбулося підданство Його схильностей, впливів, думок, мотивів, слів і вчинків під гармонійно діючі і домінуючі вищі першорядні ласки. Так як стражник в результаті своєї перевірки вирішує, чи дана особа представила чи не представила потрібний знак, так і Ісус в результаті Свого дослідження вирішував, чи дана Його схильність, вплив, думка, мотив, слово і вчинок посідали символічний знак. Подібно як стражник дозволяє на вхід чи вихід з табору залежно від випадку тим, хто подав відповідний пароль, так і Ісус чинив з кожною Своєю схильністю, впливом, думкою, мотивом, словом і вчинком, дозволяючи їм на вхід або вихід з Його розуму, серця і волі, як того вимагала дана ситуація. Знову, подібно як стражник, котрий відмовляє у вході або виході залежно від обставин, коли хтось не представив відповідного знаку, так і Ісус не допускав входу або виходу залежно від обставин всякого впливову, думки, мотиву, слова і вчинку, коли ті не годилися з Його гармонійно діючими і домінуючими вищими першорядними ласками. Так як стражник, коли має привід для підозри, що дана людина є шпигуном або дезертиром, затримує її, піддаючи перевірці через вищу владу і відповідні покарання, так і Ісус старався позбутися всякого невластивого впливу, думки, мотиву, слова і вчинку, котрі під час спокусу намагалися увійти до Його розуму, серця і волі або вийти з Його розуму, серця і волі. Саме тому у всьому цьому Він був справжнім стражником.

Справжній стражник переглядає ціле поле зору своїм пильним оком, перевіряючи територію між ним і табором, а також поза ним і поза табором, уважно дивлячись, щоб ніхто не наблизився до поста без затримки і без подання знаку, аж поки дозволить йому пройти. Навіть коли той, хто хоче пройти, добре йому знаний, хоча б навіть це був його найближчий друг, то і тоді він не дозволить йому пройти без подання знаку. Ця ілюстрація показує різні справи в зв'язку з пильністю Ісуса. По-перше, ніщо в Ньому не залишилося поза

Його пильністю. Вона охоплювала всі Його схильності, кожен Його думку, мотив, слово, вчинок, оточення, а також кожен вплив на Нього, при чому в їх цілому об'ємі. Це означає, що Він досліджував як Свій людський розум, серце і волю, так і розум, серце і волю Свого Нового Створіння у всіх їх деталях, чинячи їх підлеглими під владу врівноваженої і домінуючої мудрості, сили, справедливості й любові. Він не тільки досліджував і піддавав під владу Своїх врівноважених і домінуючих вищих першорядних ласк певні риси Своїх схильностей, думок, мотивів, слів, вчинків, оточення і впливів, що діяли на Нього, але чинив це стосовно них в їх цілості. Не дивлячись на те, яким привабливим для Його людської

природи могло бути якесь самолюбне або суспільне почуття, своє чи інших, Він піддавав Його тому ж самому докладному дослідженню і відкиненню, як цього вимагали Його врівноважені і домінуючі вищі першорядні ласки. Дійсно, Його пильність була цілковита і всеохоплююча, не проявляла страху чи ласкавості до будь-чого грішного, блудного, самолюбного чи світового. Він в Своїй пильності цілковито піддавався під владу Своєї волі, що впливала з Нового Створіння.

ТР '63, № 209, стор. 68

ТР '63, № 210/211, стор. 87-93

ТР '64, № 212, стор. 15-16

ТР '64, № 214, стор. 45-47

(далі буде)

«Ти добром Своім рік вкороновуєш»

— Псалом 65:12 —

КОЛИ АНАЛІЗУЄМО керівництво Божого провидіння у нашому житті протягом минулого року, то бажаємо, щоб Божа доброта і милосердя побуджували нашу віру і довір'я до Нього в наступаючому році.

Відповідний погляд назад з нашого боку мусить напевно викликати в нашому серці відчуття подяки за минулі благословенства, а також побудити нас до більшої довіри щодо майбутності, бо ми є свідомі того, що наше визволення вже ближще, аніж тоді, коли ми вперше увірували.

Роздум ...

Відповідним буде для нас зробити особисту оцінку нашого відношення з Богом при кінці року і запитати самого себе: Як я стою, Господи? Чи минулий рік наблизив мене до Тебе? Чи я старанно досліджував Слово?

Чи я зберіг Твою святу волю на першому місці в моєму житті? А найголовніше, чи шукав я Твоєї присутності так часто, як я це повинен чинити — чи доручав я кожен день Твоїй опіці і чи пам'ятав про те, щоб дякувати Тобі за кожне благословенство при кінці кожного дня? Чи моя любов до Тебе є тепер більшою, аніж рік тому? Чи я люблю моїх товаришів у вірі більше, аніж рік

тому? Чи ми тепер ближчі один одному? Більш поблажливі? Менш критичні? Чи я став більш співчутливий і люблячий, навіть по відношенню до тих, які є в світі, пам'ятаючи, що Ісус помер за них всіх? Чи завжди я був простодушний і щирий перед усіма?

... і Відновлення

Правдоподібно більшість з нас має якісь причини, аби жалкувати і відчуває, що ми повинні поступати краще, але новий рік дає нову нагоду, щоб поступати в оновленні життя. «І не стосуйтеся до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Божа, — добро, приємність та досконалість» (Рим. 12:2).

Очікуючи на встановлення нового неба й нової землі, постановімо на початку цього нового року зробити його найкращим роком в нашому житті до цих пір — роком найбільших надій, найбільших зусиль і Господньої ласки, найбільших успіхів в переборюванні світу та його духа, у перемаганні самих себе, в звеличуванні Бога і благословенні Його люду. Нехай Бог благословляє нас всіх разом і кожного окремо!

ТР '03, № 487, стор. 64

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА

Редактор: Ralph M. Herzig, Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Редактор ad interim для української версії: Piotr Woźnicki

Адреса для переписки: 79071 м. Львів, 3-Скнилівський провулок 9